

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 010968 14 Кж 5
Бањалука, 25.05.2015. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у Посебном вијећу за организовани и најтеже облике привредног криминала састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједник вијећа, Даниеле Миловановић и др Вељка Икановића, као чланови вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених Д.Н. и С.Б., због кривичног дјела примање мита из члана 351. став 1. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама оптуженог Д.Н., његовог браниоца адвоката Б.Р. из Д. и браниоца оптуженог С.Б., адвоката Ј.Ј. из Б.Л., изјављене на пресуду Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала број 11 0 К 010968 14 К 2 од 29.09.2014. године, у сједници вијећа одржаној дана 25.05.2015. године у присуству специјалног тужиоца Светланке Бијелић, оптужених и њихових бранилаца, донио је

П Р Е С У Д У

Поводом жалби оптуженог Д.Н., његовог браниоца и браниоца оптуженог С.Б., а по службеној дужности, преиначава се пресуда Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељења за организовани и најтеже облике привредног криминала број 11 0 К 010968 14 К 2 од 29.09.2014. године у погледу одлуке о мјери безбједности, тако што се оптуженима укида мјера безбједности забране вршења позива, дјелатности или дужности инспектора у инспекцијским органима Републике Српске из члана 56. став 1. тачка 3. и члана 60. Кривичног закона Републике Српске.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмјењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бањалуци, Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала број 11 0 К 010968 14 К 2 од 29.09.2014. године, оглашени су кривим оптужени Д.Н. и С.Б. због кривичног дјела примање мита из члана 351. став 1. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03 - са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђени на казну затвора у трајању од по 2

(двје) године (у коју им је урачунато вријеме проведено у притвору) и на новчану казну у износу од по 5.000,00 КМ, као споредну казну, које су дужни платити у року од три мјесеца од дана правоснажности пресуде. Истом пресудом, на основу члана 56. став 1. тачка 3. и члана 60. став 1. и 2. КЗ РС оптуженима је изричена мјера безбједности забране вршења позива, дјелатности или дужности инспектора у инспекцијским органима Републике Српске у трајању од 5 (пет) година од правоснажности те пресуде, док су на основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12 - у даљем тексту: ЗКП РС), а у вези са чланом 96. став 2. тачке а) и е) истог закона, оптужени обавезани да солидарно на име трошкова кривичног поступка плате износ од 410,00 КМ, те на име судског паушала износ од по 300,00 КМ, у року од 15 дана од правоснажности пресуде, под пријетњом извршења.

Против те пресуде жалбе су благовремено изјавили оптужени Д.Н., његов бранилац и бранилац оптуженог С.Б.. Оптужени Д.Н. жалбу је изјавио због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, без посебног навођења приједлога жалбе. Жалбе бранилаца оптужених су изјављене из свих жалбених основа. Приједлог жалбе браниоца оптуженог Н. је да се оптужени ослободи од оптужбе, а приједлог жалбе браниоца оптуженог Б. је да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе на основу члана 298. став 1. тачка а) или в) ЗКП РС или да се иста преиначи и оптуженом изрекне мања казна или да се пресуда укине и одржи претрес пред другостепеним судом.

У одговору на жалбе, специјални тужилац Окружног тужилаштва Бањалука, Посебно тужилаштво за сузбијање организованог и најтежих облика привредног криминала - Специјално тужилаштво Бања Лука (у даљем тексту: специјални тужилац) је предложила да се жалбе одбију као неосноване и потврди првостепена пресуда.

У сједници вијећа браниоци оптужених су изложили жалбе, с тим што је бранилац оптуженог Н. изложио и жалбу овог оптуженог, остајући код навода и приједлога из жалби, а оптужени су подржали жалбе својих бранилаца, као и наводе и приједлоге из тих жалби. Специјални тужилац је у цијелости остала код навода и приједлога из одговора на све жалбе.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе и одговор на жалбе, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалба браниоца Д.Н. указује на битне повреде одредаба кривичног поступка, садржане у одредби члана 311. став 1. тачке г), и), к) и став 2. ЗКП РС, док жалба браниоца оптуженог С.Б. указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г), з) и к) ЗКП РС. Дакле, жалбама бранилаца оптужених оспорава се законитост у прибављању доказа на којима је заснована побијана пресуда, указује се на повреде права на одбрану, на прекорачење оптужбе, на неразумљивост изреке пресуде и њеној противријечности са разлозима, те изостанак разлога о одлучним чињеницама.

Нема повреде права на одбрану, као битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, на које је указала жалба браниоца оптуженог С.Б., а које су по тврдњама из жалбе учињене на начин што је првостепени суд повриједио одредбе члана 3. став 2., 13. став 1. и 14. став 2. ЗКП РС. Наиме, супротно наводима из ове жалбе, побијана пресуда је најприје изнијела садржај, а затим дала оцјену сваког изведеног доказа оптужбе и одбране појединачно и у вези са осталим доказима, те је при том дала оцјену и противријечних доказа. При томе, првостепени суд није имао сумње у погледу било којег доказа у корист или на штету одбране, због чега, супротно наводима из ове жалбе, није прекршен принцип *in dubio pro geo*. Такође је првостепени суд дао могућност одбрани да своје аргументе супротстави аргументима оптужбе, због чега су неосновани и приговори ове жалбе да је одбрана на било који начин током првостепеног поступка, доведена у неравноправан положај у односу на оптужбу, нити да је дошло до повреде принципа једнакости оружја садржаног у одредби члана 14. став 2. ЗКП РС. Исто тако, побијана пресуда је, по оцјени овог суда, са једнаком пажњом оцијенила и утврдила како чињенице које терете оптужене, тако и оне које им иду у корист, због чега су неосновани и приговори ове жалбе да је првостепени суд повриједио правило да оптуженом суди независан и непристрасан суд, садржано у одредби члана 13. став 1. ЗКП РС. Сасвим је друго питање што се овом жалбом оспорава валидност датих разлога, међутим, приговорима таквог карактера се у суштини оспорава правилност оцјене доказа, што представља приговор чињеничног карактера, због чега је овај суд оцјенио основаност тих приговора у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г), и) и став 2. ЗКП РС су само назначене као основ побијања пресуде у жалби браниоца оптуженог Д.Н., међутим, у образложењу жалбе нису изнесени аргументи за такве тврдње, нити је конкретизован било који од облика тих повреда, већ се изнесеним аргументима оспорава правилност чињеничне основе пресуде и правилност примјене Кривичног закона, у ком дијелу је овај суд, поводом тих жалбених приговора, испитао првостепену пресуду.

Неосновани су приговори изнесени у жалби браниоца оптуженог С.Б. и тврдња да је побијана пресуда заснована на незаконитим доказима који су прибављени провођењем посебних истражних радњи, те претресањем возила којим је критичне прилике управљао овај оптужени, те да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС.

Наиме, са аспекта законитости доказа прибављених посебним истражним радњама из члана 234. став 2. тачка а), д), ђ) и г) ЗКП РС (надзор и техничко снимање телекомуникација за телефонске бројеве које су користили тада осумњичени Д.Н. и С.Б., кориштење прикривеног истражиоца и кориштење информатора, симуловани и контролисани откуп предмета и симуловано давање поткупнине), наредба судије за претходни поступак о одређивању посебних истражних радњи у односу на оба оптужена, донесена је на образложен приједлог тужиоца, иста садрже податке о лицима против којих се радње предузимају, основе сумње за кривично дјело за које се према Кривичном закону може изрећи казна затвора најмање три године или тежа казна, разлози

за њихово предузимање, битне околности које захтјевају предузимање радње, навођење радње које се захтјевају и начин њиховог извођења, обим и трајање радњи. Неосновани су наводи из жалбе браниоца оптуженог Б. да судија за претходни поступак не може донијети наредбу о посебним истражним радњама прије доношења наредбе о спровођењу истраге, јер са једне стране, нити једна законска одредба не условљава да се посебне истражне радње могу одредити само ако је донесена наредба о споровођењу истраге, а са друге стране, судија за претходни поступак има функционалну надлежност за поступање и прије доношења наредбе о споровођењу истраге, обзиром да има законско овлашћење да поступа и код радње претресања стана, просторија и лица (доноси наредбу за претресање и др.), за коју радњу исто тако није предуслов да је донијета наредба о спровођењу истраге. Осим тога, чињеница да је на потврди о предаји предмета лицу В.Е. (који је добио статус информатора) констатовано да је новчани износ од 15.000,00 КМ предат овом лицу дана 14.12.2012. године, а да је у извјештају овлаштених службених лица констатовано да је информатору новац предат 17.12.2014. године, не значи да је одузети новац незаконит доказ, како се то погрешно истиче у овој жалби, обзиром да је и сам информатор потврдио да је наведени новчани износ преузео дана 17.12.2012. године. О осталим приговорима из ове жалбе у вези са поступком и начином предаје новчаница информатору, као и у вези са проналаском и одузимањем новчаница, првостепени суд је дао детаљне и ваљане разлоге на страни 18., 19. и 20. побијане пресуде, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на разлоге првостепене пресуде.

Надаље, супротно жалбеним приговорима браниоца оптуженог С.Б., радња претресања путничког возила које је користио овај оптужени, као и остале радње претресања, нису незаконите. Наиме, чињеница што је у записнику о претресању возила назначено да је оптуженом Б. предата наредба за претресање након што је започео претрес возила, по оцјени овог суда, не чини ту радњу претресања незаконитом, обзиром да из списка предмета неспорно произилази да је оптужени присуствовао радњи претресања (што је и сам изјавио), да је након што је судија за претходни поступак одобрио усмени захтјев овлаштених службених лица и издао наредбу за претресање, а прије почетка претресања, оптужени упознат са својим правима, својством полицијских службеника и разлогом претреса, да су службена лица у току претресања, покушали да му уруче наредбу али је оптужени одбио да је прими (што је констатовано на записнику о претресању). И у погледу ових приговора, побијана пресуда је на страни 19. и 20., такође дала веома детаљне и ваљане разлоге, па се жалиоци упућују на те разлоге првостепеног суда.

Исто тако, супротно наводима из жалби бранилаца оптужених, овај суд налази да изрека побијане пресуде није неразумљива, јер чињенични опис радњи из изреке садржи све елементе кривичног дјела примања мита из члана 351. став 1. КЗ РС. Такође изрека побијане пресуде није противријечна сама себи, нити њеним разлозима, а образложење пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница са аспекта постојања кривичног дјела и кривице оптужених и чињеница одлучних за правилну примјену Кривичног закона, ради чега су неприхватљиви приговори ових жалби засновани на тврдњи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Сасвим је друго питање то што ове жалбе оспоравају

валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, међутим приговор таквог карактера у суштини спада у жалбени основ погрешно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку образложењу пресуде за чињеничне закључке, оспорава правилност тих чињеничних утврђења.

У жалбеном основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, аргументима изнесеним у жалбама бранилаца оптужених, као и у жалби оптуженог Н., оспорава се правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да спроведени докази не потврђују тврдње оптужбе да су оптужени починили кривично дјело примање мита из члана 351. став 1. у вези са чланом 23. КЗ РС, за које су побијаном пресудом оглашени кривим.

Изнесеним жалбеним приговорима се не може оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак побијане пресуде да су оптужени починили кривично дјело за које се терете. Такав закључак резултат је правилне оцјене свих спроведених доказа и то како појединачно, тако и у међусобној повезаности, па разлоге за такав закључак, као мјеродавно образложене и ваљане, овај суд у цјелости прихвата, а њихова правилност се изнесеним жалбеним аргументима, не може оспорити.

Наиме, побијана пресуда је изнијела садржај исказа свих саслушаних свједока, те је затим све те исказе правилно оцјенила. Прије свега, побијана пресуда је посебно и детаљно анализирао садржај исказа свједока оптужбе В.Е., па га је правилно оцијенила као вјеродостојним, закључивши да је исти свој исказ дао увјерљиво и истинито, те да је у одлучним чињеницама остао досљедан при давању исказа и у фази истраге и на главном претресу и о томе дала детаљно и ваљано образложење на страни 21., које у цијелости прихвата и овај суд, те је затим тај исказ довела у везу са осталим доказима и то прије свега са доказима прибављеним посебним истражним радњама, затим потврдом о привременом одузимању предмета и фотодокументацијом сачињеном поводом извршног претресања возила, те службеном забиљешком број 06/1.01/03-490-81/2012 (без датума и потписа и у којој су наведена имена оптужених као инспектора), па се такав приступ у оцјени вјеродостојности исказа овог свједока, а у вези са тим и оцјена вјеродостојности исказа оптужених и свједока одбране, не може оспорити аргументима изнесеним у жалбама како оптуженог Н. и његовог браниоца, тако и браниоца оптуженог Б.

Дакле, првостепени суд је на основу спроведених доказа правилно утврдио да су оптужени као саизвршиоци у својству службених лица, као инспектори истражитељи Пореске управе Републике Српске, у наведеном временском периоду, вршили провјеру пореских обавеза СЗР Е. п., чији је власник свједок В.Е., да су у новембру 2012. године два пута били у мјесту гдје се налази пилана, да је оптужени Б. сам још једном долазио у пилану, да су оба оптужена заједно били два пута у књиговодственом бироу који води пословне књиге Е. као пореском обвезнику, а да је оптужени Б. долазио сам још једном, да су дана 08.11.2012. године оптужени са свједоком Е. били у ресторану Г. у Д., којом приликом су оптужени захтијевали од Е. износ од 15.000,00 КМ тврдећи да имају велики „досије“ о неправилностима у пословању његове пилане, за што

би требао да плати високу новчану казну, те да исту неће платити уколико добију тражени износ новца, при чему су контролу или провјеру по налогу који су добили у СЗР Е.п. завршили, те сачинили службену забиљешку, али исту нису потписали и предали заједно са списом у Пореску управу, јер би тиме контрола била завршена, већ су управо одлагали да потпишу забиљешку и да спис предају, док од В.Е. не приме тражени новац, да је оптужени Б. у току новембра и децембра 2012. године више пута телефоном контактирао В. Е., да оптужени Н. није телефонским путем контактирао свједока Е., али да је овај оптужени приликом боравка у ресторану тражио да телефонске контакте остварују Б. и Е. и да је оптужени Н. 13.12.2012. године контактирао оптуженог Б. и допутовао у Б. то исто вече. Такође је побијаном пресудом правилно утврђено да је оптужени Н. дана 14.12.2012. године поново контактирао телефоном оптуженог Б., да су се састали у кафеу О., да је након тога оптужени Б. контактирао свједока Е. и договорио сусрет за дан 17.12.2012. године у ресторану Г. у Д., гдје су се и састали око 12,00 часова, из ресторана изашли заједно и сјели у службено возило Пореске управе, којим је управљао оптужени Б. и који је након краће вожње, свједока Е. вратио близу истог ресторана, те наставио вожњу сам, када је заустављен од стране припадника полиције, која је извршила претрес возила којим је управљао оптужени Б., којом приликом је у претинцу испред мјеста сувозача пронађена коверта са новцем у износу од 15.000,00 КМ. Притом, имајући у виду како исказ свједока Е., тако и доказе објективне природе прибављених провођењем посебних истражних радњи, по оцјени овог суда, првостепени суд је правилно утврдио да је новац у износу од 15.000,00 КМ који је предан информатору В.Е. и који је припремљен у циљу реализације посебне истражне радње, новац који је пронађен и привремено одузет приликом претреса аутомобила којим је управљао оптужени Б. и да је то управо износ новца који су од свједока Е. захтијевали оптужени.

Дакле, разлоге за све одлучне чињенице, овај суд прихвата као ваљано образложене и њихова правилност се не може оспорити изнесеним приговорима из жалби оптуженог Н., његовог браниоца и браниоца оптуженог Б.

У жалбеном основу повреде Кривичног закона, жалбе бранилаца оптужених истичу да чињенични опис кривичног дјела у оптужници не садржи битне елементе које чине обиљежје кривичног дјела за које се терете оптужени, тачније, да нису прецизиране мјере и радње које су оптужени као службена лица у оквиру својих овлашћења, били дужни да предузму.

Радња извршења кривичног дјела примања мита из члана 351. став 1. КЗ РС се састоји у захтијевању или примању поклона или какве друге користи или примању обећања поклона или какве користи, да у оквиру свог овлашћења изврши радњу коју не би смјело извршити или да не изврши радњу коју би морало или могло извршити, при чему није неопходно да је службено лице предузело или пропустило да предузме радњу у вези са којом је примило мито, а такође је ирелевантно од кога је потекла иницијатива за подмићивање, да ли од даваоца или примаоца мита, те да није нужно да лице које даје поклон изричито нагласи зашто то чини јер је довољно да се према околностима случаја и начину давања поклона, као и односима који постоје између даваоца поклона и службеног лица, може закључити какву услугу давалац поклона тражи да му службено лице учини у кругу својих овлашћења и да службено лице може

схватити у коју се сврху даје поклон. Захтијевање или примање мита треба да је повезано са службеном радњом службеног или одговорног лица, односно неопходно је да се тиме службено лице обавезује да у оквиру свог службеног овлашћења изврши или не изврши службену радњу коју не би смјело, односно коју би морало извршити, при чему је потребно да између службеног или одговорног лица и даваоца мита постоји, макар и прећутна, нагодба о размјени услуга; чини се услуга за протууслугу, прима се мито или обећање мита да би се обавила или не би обавила нека радња. Кривично дјело је довршено самим захтијевањем или примањем мита или његовим обећањем.

У конкретном случају, према чињеничном опису дјела, оптужени су заједно и по претходном договору, у назначеном временском периоду, у својству службених лица, као инспектори истражитељи Одјељења за ... П.у. РС, вршећи провјеру извршавања пореских обавеза СЗР Е.п. из В.О. код Б., у више наврата захтијевали од власника В.Е. да им исплати износ од 15.000,00 КМ, тврдећи да имају велики "досије" о неправилностима у пословању његове пилане за што би требало да плати високу новчану казну, а коју неће платити уколико добију тражени износ новца, да би дана 17.12.2012. године, у времену од 12,00 до 12,30 часова у Д. код Б., у близини угоститељског објекта Г., С.Б., у службеном путничком моторном возилу марке „ВW Поло“ рег. бр. 823-Ј-882, примио од В.Е. тражени новчани износ од 15.000,00 КМ.

Дакле, чињенични опис радњи из изреке побијане пресуде, садржи све елементе кривичног дјела примања мита из члана 351. став 1. КЗ РС, јер су у истом, између осталог, наведени односи који постоје између В.Е., као даваоца поклона и оптужених, као службених лица, на начин што су оптужени обећали Е. да овај неће платити високу новчану казну за неправилности у пословању његове пилане, а да ће им Е., заузврат дати новчани износ од 15.000,00 КМ. То што су оптужени, тражећи новац, Е. тврдили да имају велики „досије“ о неправилностима у пословању његове пилане, за што би требао да плати високу новчану казну, те да исту неће платити уколико добију тражени износ новца, а који тражени износ је и примљен (при чему службену забиљешку о извршеној контроли коју су претходно сачинили у три примјерка, без датума и коју нису потписали, нити предали у Пореску управу), чини ово кривично дјело довршеним, јер за постојање овог кривичног дјела није неопходно да су оптужени и предузели радње које су обећали Е. да ће предузети заузврат примљеног новца, ради чега су неосновани приговори упућени правној квалификацији дјела и правилној примјени кривичног закона.

Према томе, на правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен Кривични закон и радње оптужених, онако како су описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као кривично дјело примање мита из члана 351. став 1. у вези са чланом 23. КЗ РС, због чега су неосновани и приговори жалбе бранилаца оптужених у основу побијања пресуде због повреде Кривичног закона.

Жалбом браниоца оптуженог С.Б. се пресуда побија и због одлуке о казни, а обзиром да жалбе због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања изјављене у корист оптуженог Д.Н., садрже у себи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији, ово вијеће је испитало ту одлуку и у односу на оптуженог

Н., у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС, те нашло да су побијаном пресудом правилно утврђене све околности од значаја за одмјеравање казне оптуженима и да су те околности адекватно вредноване. Наиме, за кривично дјело примања мита из члана 351. став 1. КЗ РС прописана је казна затвора од 1 (једне) године до 8 (осам) година. Казне затвора и новчане казне (као споредне казне), које су побијаном пресудом изречене оптуженима и по оцјени овога суда су у свему примјерене тежини почињеног дјела, степену кривице оптужених и околностима под којима су то дјело починили. У изреченим казнама у довољној мјери су дошле до изражаја све олакшавајуће околности, као и отежавајуће околности на страни оптужених и оне су од стране првостепеног суда правилно оцјењене. Стога су и по оцјени овога суда изречене казне потребне и довољне ради остваривања сврхе кажњавања прописане у члану 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Одлучујући о изреченим мјерама безбједности оптужених, у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, овај суд је по службеној дужности утврдио да је изрицањем ове мјере, првостепени суд повриједио Кривични закон на штету оптужених. Наиме, према одредби члана 60. став 1. КЗ РС ("Службени гласник Републике Српске" број 67/13), мјера безбједности забране потпуног или дјелимичног обављања позива, дужности или дјелатности, може се изрећи учиниоцу који је злоупотребио свој позив, дужност или дјелатност за извршење кривичног дјела, ако постоји опасност да ће обављањем тог позива, дужности или дјелатности поново извршити кривично дјело. Међутим, у вријеме извршења кривичног дјела за које се терете оптужени, мјера забрана вршења позива, дјелатности или дужности се могла изрећи само учиниоцу који је извршио кривично дјело у вези имовине која му је била повјерена или којој је имао приступ захваљујући свом позиву, дјелатности или дужности, а сходно одредби члана 60. став 1. КЗ РС ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10 и 1/12). Према томе, обзиром да се на учиниоца примјењује закон који је важио у вријеме извршења кривичног дјела (осим ако је касније измјењени закон блажи за учиниоца), те обзиром да дјело за које су оптужени оглашени кривим, није у вези са имовином која је оптуженима била повјерена или којој су имале приступ захваљујући свом позиву, дјелатности или дужности, то је овај суд, ту мјеру укинуо у односу на оба оптужена, јер се у вријеме извршења дјела, ова мјера није могла изрећи за дјело за које су оптужени побијаном пресудом оглашени кривим.

Због свега наведеног ваљало је побијану пресуду преиначити на основу члана 328. став 1. ЗКП РС и одлучити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић